

זמנא, דאיינון פינויין טרפינה בונפייהם. דהא כדיין קודשא בריך הוא אקרי בהון בשמהן אחראין קדישין עילאיין.

הרא הוא דכתיב, בעמדם, על קיומיו. בעמדם, דלא נטליין. אלא דחדאן מחדוה דקדושא. ונחרין, מגו נהירו דנטליין מכורסיא. ועל דא כתיב, טרפינה בונפייהן. ושלטין שמהן אחראין עילאיין קדישין, דקודשא בריך הוא איקרי בהו.

וארא בעין חשמל במראה אש בית לה סביב וגוו. וארא, דהא אסתפלק מגניה ההוא חייז, דחמי לפום שעטה. בגין כך אמר וארא, ולא כתיב ואראה.

בעין חשמל, ולא חשמל. בעין: בגין מלחתא מנצצא, סלקא בגונוי. בעין: בגין דענא דלא יכille לאסתפלא באסתפלותא, אלא סתים ופקיחא פקייחא וסתים, הבי איהו חשמל.

ואית חשמל סתים, דלא אתחזוי כלל, אלא מגו מראה סתימה, דלית מאן היכיל לקיימא ביה, ולאשתמו דעדא ביה כלל. ואית חשמל דקיימה בגיןין, גו נציצו לאנهرא ולאסתפלא לפום שעטה. ודה איהו למתא, דהא לעילא לא כתיב ואראה, אלא ואראה. ודה חשמל דאתחזוי בגיןין, גוון ארגונא, יroke, אדם, לבן. סלקא דא, ונחתה דא. נציצן ולהית, סלקא ונחתה.

ובגין כך כתיב, בעין חשמל, ולא כתיב ואראה חשמל, ולא ואראה החשמל, דלאו איהו חשמל, אלא בגין דיליה. בגין דאתחזוי, הבי בגיןין. חשמל דא איהו נהירו, דנקיט נהירו בגויה, ההוא נהירו דאתחזוי באיני נציצין, נהירו אחרא דקיק, זהיר ונציצין יתר אית בגויה, והאי דקאמער הכא, לאו איהו חשמל, אלא בעין חשמל.

בחיזו דקדמאתה מה כתיב. ואש מתקחת ונוגה לו סביב, ולבר, ומתוכה בעין החשמל. והכא בקדמאתה בעין חשמל, ולבר במראה אש בית לה סביב, מאמצעיתא דגופא לעילא, ומאמצעיתא דגופא למתא. ותלהת בגיןין הכא, חשמל בקדמאתה. ולבר אש לגו מינעה. ולבר נוגה. ואינון רזין גלייפין גו שמא קדישא. אדני בקדמאתה, בעין חשמל. אלהים לבתר, במראה אש בית לה. יהו"ה לגו מפולא, ונוגה לו. ובכלחו תלת גלייפאן, גו האי רזא, קלין בחר, לממיוי פולא חד דא ברא. ועל דא יחזקאל אסתפל לעילא, ואסתפל למתה, גו מהימנותא, ברזין עילאיין. ממראה מתנו וגוו.

פרקית ותרו

וינבר אליהם את כל הדברים האלה לאמר. איהו בלהודוי בדיבורה
חדר ואהא אוקימנא, אנבי ולא יהה לך בדיבורה חדר את אמרו.
ובני הני, ותו לא, אלא הני כללא דכלא, הני כללא דכל אורייתא והבי
גמי זכור ושמור. ובгин זכור ושמור איןון כללא דכלא, נקט הני
דאינו כללא. זכור ושמור. אנבי, זכור. לא יהה לך, שmorph. וכלה
בדיבורה חדר.

מאי בדיבורא חדר. הני הוא ודאי, בדיבורא חדר ולא בתרעין. בגין דהאי
דبور, איהו אתפליל מפלחו קל. ואיהו דהוה אמר בתוקפה וחילא
כלחו, הכל חד וחד הוא בפשט ביה בלהיש, ואיהו הויה אמר.

ובגין הכלחו הוו בלהישו ולא אשטעו, כתיב וכל העם רואים, ולא
כתיב וכל העם שומעים, בגין דלא אשטעו כלל, אלא כלל הוו
אתיאין, וכל חד וחד נשיק להאי דבור בלהישו,isman דנשיך בחביבו
דרוחיותה, ולכתר האי הבור פריש, ואמר מלה, ואכרייז לה.

ועל דא כתיב וינבר אליהם את כל הדברים האלה, דאינו כללא זכור
ושמור אנבי ולא יהה לך. אנבי כללא דכל פיקודו אורייתא, דאינו
בכל זכור, ואיקרונו מצות עשה. אנבי כללא דבר ונוקבא בחרא.

ומאן דאמר דאייה רזא דקורסיא, לאו איהו פורסיא בלהודיה, ולאו
הני, דהא רזא זכור איהו, ואיהו דקורא. אבל אף על גב דאייה
דקורא, כללא דבר ונוקבא בחרא איהו.

ואף על גב דכלא שפיר, אבל אני, דא רזא דברית קדיישא, יסודא דעתמא.
כ' אתפליל בגוניה, דא איהו רזא דנוקבא. ובכל אחר כ', דא איהי
נוקבא דאקרי בתר.

ובגין כה (דף ע"ב) כללא איהו בחרא, רזא דבר ונוקבא בחרא, וכלא
אקרי זכור, דקה דבר לאו איהו בלהודוי, ונוקבא אוף הני לאו
אייה בלהודה, וילעטמן לא אתפרשן דא מן דא. זכור אתיא בנוקביה,
שמור אתיא אוף הני ברזא דוואו, דאייה דקורא. בגין דלא מתפרש
דא מן דא.

אנבי כללא דבר ונוקבא בחרא, וכלא אקרי זכור. Mai טעם, בגין
דאיהו נטיל לנוקבא, ואכליל לה בגוניה. ועל דא לא אידבר אלא
אייה בלהודוי. וכד איה אמשכת לבעה בהדרה, ואתי איהו לגבה, כמה
דאת אמר (שה"ש ג' עד שהבאתי אל בית אמי, בדין איהי נטלא שמא,

וכלآل איקרי שמור. מאי טעמא. בגין דאייה אמשיכת ליה לגביה, ונטלה ליה. כדין כל ביטה קיימא ברשותהא, ולא אדרבר אלא אייה בלחוודהא, ולעלמין לא מתפרקין דא מן דא.

אנבי, רזא דריזן לידע חכםתא. בההוא שעטה דאלין אתוון נפקו ברזא דכליל בחדא, נפקא בזינא לגוף משחתא. מיד בסטרא דא עשר אמין, ונפקו זיקין, בזיקין שביעין ותרין. ואתלהטן שביבין, נציצין סלקין וגחטין. לבתר, אשתקכו, וקאימי בסליקו לעילא לעילא. מיד בסטרא אחרא עשר אמין, ונפקו אוף ה כי זיקין, בההוא גוונא קדמא, וכן לכל סטרין.

אתפסטה בווציא וסחרא סחור, ואתלהיטו שביבין נציצין, וסליקו לעילא לעילא, ואתלהיטו שמיא. וכל חילין עילאיין בלהו, אתלהיטו ואתניציו בחדא.

סחרא בווציא לבתר מסטרא דדרום ומיד וסחרא מטהן למזהה, ומזהה לאפוץ, עד דאסחר ותב לסטרא דדרום בדקדקמיהא.

לבתר מתגלגלא בווציא לאסתלקא, וזיקין ושביבין אשתקכו, וכדין נפקו אלין אתוון מהקון מתלהטן נציצין, קדרבא כד אתלהיט בנציצו. בהאי אימנא כד מצרכ פספא ורבהא, ואפיק לוז מגו אשא מלחהטא, בריר וצריף قولא. ה כי נמי נפקאי אתוון, צריפן ברירן מגו משחתא דבוציא. ועל דא כתיב (זהלים ייח' כא) אמרת ה' צרופה. פמן דמצרכ פספא ורבהא.

בד נפקו אלין אתוון, נפקו בלהו צריפן, מהקון, ברירן, נציצין, מלחהטן. ויישראל בלהו הו חמאן לוז דהו פרחי באוירא, ואזילין לכל סטרין, ואותו ומחקוקן על לוחי אבנייא.

והא חזי כד הו נפקאי אלין אתוון ברזא דכללא דבר ונויקבא, ברירן מהקון. מד את דווה סליק עליהו, דהוה רשים וגלייף להני אתוון, ומעטר לוז, וההוא את איזיל בכולחו, מרישא (נ"א מריא) דבוציא אתגליף. וההוא את אייה אותן ר', דהוה סליק על כל אתוון אחרני, וגלייף לוז על כלא.

ווזא דא, וכל העם רואים א"ת ה"קילות וא"ת ה"לפידים ואת קויל השופר. את הקילות, אלין איןון אתוון אחרני, דהו נפקין מאינוין קוילות כראמרן, ואתחיזן באוירא לעיניהון דכלא. דברתיב את הקילות, ולא כתיב וכל העם רואים הקילות, אלא את הקילות, אלין איןון אתוון דהו נפקאי מניהו. ואת קויל השופר, דא את